

ikke snarere den socialdemokratiske folketingsgruppe?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Hr. Jens Rohde spørger, hvem det er, der splitter. Se, nu ville hr. Jens Rohde jo ikke tidligere diskutere realiteten, der var i FN's Sikkerhedsråd i mandags. Jeg tror, at det også for hr. Jens Rohde er velkendt, at det var en situation, hvor der alene var fire medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, som gik ind for en militær intervention nu på grundlag af det resolutionsudkast, som var lavet af USA og Storbritannien, også støttet af Spanien, men der var elleve imod, 11-4.

Hvem er det så, der splitter, når man så træffer beslutning om at ville gå uden for og så lave en militær intervention? Er det de elleve, eller er det de fire?

Efter min demokratiopfattelse er det de fire. For hvad var kravet fra nogle af de andre elleve? Ja, det var, at man gav Blix tid.

Jeg forstår simpelt hen ikke, at det ikke er kendt i det ledende regeringsparti, hvad Frankrigs position har været. Frankrigs position har været den, at man ville gå med, hvis det var sådan, at Blix kom med den rapport, der gav grundlaget. Man har ikke siddet og ventet på »the smoking gun«, som var startdiskussionen. Man har sagt: O.k., hvis Blix kommer, ligesom Richard Butler gjorde i 1998, så er vi med.

Hvorfor skulle de fire – og med dansk støtte – ud at splitte verdenssamfundet, ydmyge FN, FN's generalsekretær Kofi Annan og splitte Europa?

Til hr. Langballe: Jeg tror ikke, de her diskussioner om populisme eller det modsatte fører så langt. Jeg har ikke på noget tidspunkt brugt argumenter om meningsmålinger, det var hr. Langballe. Jeg er fuldstændig flintrende ligeglad med meningsmålinger i den her sag.

Jeg har fastholdt, Socialdemokratiet har fastholdt, Socialdemokratiets formand har fastholdt den samme linje fra første færd. Og der er ingen af de partier, der er repræsenteret i Det Udenrigspolitiske Nævn, der har været i tvivl om vores linje, ingen. Og for dem, der måtte være det, er det i hvert tilfælde, fordi de ikke har hørt efter.

Hr. Helge Adam Møller vil jeg igen minde om, at det er de nuværende medlemmer af Folketinget, der skal træffe den her beslutning, hverken den tidligere socialdemokratiske forsvarsminister hr. Hans Hækkerup eller den tidli-

gere forsvarsminister hr. Hans Engell. Jeg tror også, det er bedst, vi tager debatten om, hvad vi mener.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Nå ja, men den sidste er jo bare sådan en person, der får en anden opfattelse af forskellige grunde.

Jeg spurgte hr. Frank Jensen om de østeuropæiske lande, men han svarede mig ikke. Hr. Frank Jensen brugte også de østeuropæiske lande til at sige: Nå ja, men der var jo bare en lille håndfuld lande, som bakkede op om det her, deriblandt Danmark. Jeg tror, vi skal understrege, at krigen var kommet uanset hvad. Om det så havde været USA og Storbritannien alene, var den kommet nu.

Jeg synes, det er meget fornuftigt, når man nu har den holdning, som jeg også kan forstå at Socialdemokratiet har, at man ikke kan døje Saddam Hussein. Man kan ikke døje en mand, der er en trussel for verden, der truer hele verden, selvfølgelig kan man ikke det, der undertrykker sin egen befolkning, der bruger giftgasser og i den grad er en trussel, som det er sagt af alle i det her Folketing.

Kl. 11.55

Men hvad gør man? På grund af nogle teknisk-politiske omstændigheder siger man fra. Det er da i hvert fald den officielle årsag, som Socialdemokratiet bruger.

Jeg vil godt stille to helt konkrete spørgsmål: For det første om de østeuropæiske lande, og for det andet hvordan hr. Frank Jensen og det øvrige Socialdemokrati har det med at være tilbage på fodnotesporet.

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Jeg vil sådan set godt rose hr. Frank Jensen for hans tale: ikke for det, hr. Frank Jensen sagde, men for det, hr. Frank Jensen ikke sagde. For jeg hørte jo ikke hr. Frank Jensen sige, at den afvæbning, som nu er i gang, skulle stoppes, at man skulle vende tilbage til nogle andre spor.

Jeg tror, det er et signal, som den danske befolkning ikke skal overhøre, for det viser jo, at vi har samme mål, en afvæbning af Saddam Hussein, en fjernelse af den irakiske trussel, og at uenigheden jo alene går lidt på, om uret går forskelligt, hvem der splitter FN – man kan jo også splitte ved at sidde med korslagte arme – og hvilken indsats, Danmark skulle yde hvornår.